

Овако је то било, Бранко Стевановић
Овако је то било

Приче у овој књизи су интересантне и без икаквог су реда, тако да се књига може читати и уназад или на прескакање. Писац се, кроз приче, сећа свог детињства и одрастања. Подсећа нас да сва деца маштају, измишљају и имају своје несташлуке који не би могли да стану ни у хиљаде оваквих књига.

Ова књига је споменар шаљивих, забавних и веселих прича. У причи „Дечаци из библиотеке“ писац нас кроз шалу проверава да ли читамо књиге. Постоји једна прича о причи коју писац никоме није хтео да да . Чувао ју је само за себе тако што је све плашио тиме да прича има богиње, заушке или да ће читаоцу порастити реп и бркови. А у другој причи има један дечак који је пуно волео животиње, а није могао да их има јер је живео у малом стану. Зато је у блоку цртао разне животиње: псе, лавове, слонове, делфине... Он се на тај начин дружио са њима. Касније је постао познати сликар. У причи „Слово о речима“ писац је најкраће објаснио да се не може живети без речи. Да су речи све и да су потребне као кисеоник. Речи које су написане, нацртане, изговорене и прећутане право су богатство човека и народа. Ова ми се прича највише допала јер и ја волим речи, волим да пишем, да читам, да мудрујем... Постоји и прича о нашем времену. Компјутери су потпуно завладали нама. Од када је измишљен интернет све се лако може наћи. Тако је писац у „Причи из рукава“ користио рачунар и имао пуно прича: о голубу писмоноши, о врапцу, о белом луку и седам котлића. У причи „Муке с Деда Мразом“ писац је покушао да реши дечију дилему- да ли постоји или не Деда Мраз? Писао му је и тражио разне играчке које није добијао. Сумњао је на поштара. А ја бих посумњала на маму и тату.

Ова књига је причалица и има снажне поуке за децу. То су приче из рукава које не дају деци да дремају док је читају већ да дубоко размишљају. А то је важно, да научимо да размишљамо. Писац нам не да да будемо у свету досаде. Такве писце волим. Пуно се снило у „Овако је то било“.